

lange Sagens Akter udleverede og derefter indgive Andragende til Overøvrigheden om at faa Lov til at appellere til Appeldomstolen. Men naar dette er Tilfældet, synes det mig, at den retskyndige eller juridisk uddannede Mand, som Overøvrighedspersonen i de forskellige Retskredse er, maatte have Lov til at skønne uden noget som helst Hensyn til „særlige Omstændigheder“. Jeg mener, at der er en Fare for, at Udtrykket „særlige Omstændigheder“ kan blive forskelligt opfattet i de forskellige Overøvrighedskredse. Det forekommer mig, at der ikke var noget som helst foregrebet ved, at en hvilken som helst Part, der følte sig forurettet ved den trufne Afgørelse, fik Lov til at forelægge Overøvrigheden denne til Erklæring, og at Overøvrigheden fik Lov til, ganske efter sit eget Skøn, uden noget som helst Krav om „særlige Omstændigheder“ at afgøre, om Appel skal finde Sted. Jeg vilde sætte stor Pris paa at høre den højtærede Justitsministers Udtalelse om, hvorvidt han opfatter Forholdet saaledes, at enhver, der føler sig utilfreds med Voldgiftskendelsen, har Ret til at forlange sig Sagens Akter udleverede og forelægge dem for Overøvrigheden, og om Overøvrigheden efter Paragraffens nuværende Ordlyd har Ret til at skønne og Ret til at give Tilladelsen til Appel i hvert foreliggende Tilfælde.

Alfred Christensen: Jeg skal fatte mig ganske kort. Jeg er ikke tilfreds med det nærværende Lovforslag i dets Helhed, og jeg er særlig ikke tilfreds med Reglerne om Paaanke i § 7. Jeg mener, at Forslaget er et daarlige Forslag, og jeg mener, at § 7 er en af de uheldigste Paragraffer, idet der sættes Skel paa Steder, hvor der aldeles ikke skulde være Skel. Alle de Sager — alle uden Undtagelse —, der komme for disse Voldgiftsretter, have den almindelige summa appellabilis, som fordres for Appel af borgerlige Sager til Overretten, nemlig 20 Kr., og de 90 pCt. af dem have den summa appellabilis, som fordres for Appel til Højesteret, nemlig 200 Kr.; alligevel sættes der Forbud imod Appel og gøres kun Undtagelse, saafremt Sagens Genstand andrager mindst 800 Kr. Dette er ganske vilkaarligt og i ingen Henseende hensigtsmæssigt eller retfærdigt. Der er ingen Grund til at tillade en Mand, der handler med en dyr Hest, i alle Tilfælde at appellere uden at underkaste ham Overøvrighedens Skøn om, hvorvidt der er nogen plausibel Anledning til at appellere. Jeg finder det ganske urigtigt og ganske

paa tværs af de Advarsler og Udtalelser, jeg er fremkommen med i Udvalget. Lad det være saaledes, at alle faa Lov til at appellere efter den borgerlige Rets almindelige Regler, eller lad det være saaledes, at ingen faar Lov til at appellere, medmindre Amtmanden eller Overpræsidenten ser Sagen igennem og finder, at der er Anledning til Appel. Jeg har i og for sig intet imod det sidste for at modvirke let-sindig Appel, for at modvirke Sagernes Forhaling. Men saa maa der være lige Ret baade for dem med den lille Sag og for dem med den store Sag, men at sætte denne Grænse ved 800 Kr., finder jeg, er fuldstændig uretfærdigt, og naar Overøvrigheden skal skønne om Nødvendigheden eller Hensigtsmæssigheden af Appel, er der ingen Mening i, at han skal undrages Skønnet, saa snart det drejer sig om en Hest til en Værdi af 800 Kr.; jeg finder, det er ganske paa tværs af de Principper, som ere nedlagte i denne Paragraf. Jeg vil altsaa udtale min særdeles Utilfredshed med § 7.

Justitsministeren (Billow): Det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen) spurgte mig, hvorvidt enhver Part efter Lovforslaget havde Ret til at bringe Sagen ind for den paagældende Overøvrighed. Det kan jeg besvare ganske ubetinget med et Ja. Dernæst spurgte det ærede Medlem, om vedkommende Overøvrighed, altsaa Amtmanden, ogsaa havde Ret til i ethvert Tilfælde at give Tilladelse til Appel. Ja, det har han; ingen kan forhindre ham i at give en saadan Tilladelse. Hvad angaar hvilke Hensyn han skal tage, naar han giver en saadan Tilladelse, kan der ligge nogen Begrænsning i Ordene: „under særlige Omstændigheder“, idet Tanken dermed netop er den, at man saa vidt mulig skal undgaa Appel, for at Sagen kan fremmes med den størst mulige Hurtighed. Det er jo Hovedformaalet med Lovforslaget, og man har heller ikke i den nugældende Lov nogen som helst Bestemmelse om Appel. Nu foreslaas her indført en Bestemmelse om Appel. Man kunde forudsæ, at det vilde møde en hel Del Modstand, netop fordi Appelinstitutionen her modvirker det, der var Fordelen ved den gældende Lov, Hurtigheden i Behandlingen, og derfor har man ment ved disse Ord: „under særlige Omstændigheder“ at indskærpe Amtmanden, at han ikke uden videre skal tage et saadant Andragende om Appel til Følge, men skønne over, hvorvidt Appellen i hvert enkelt Tilfælde